

Αθωνική

ΙC | ΧC
NH | ΚΑ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2016 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 242

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

Τό ΚΑΡΠΟΦΟΡΟ δένδρο θέλει ΕΠΙΒΛΕΨΗ

Ο Άγιος Άνθιμος Χίου, ιδρυτής και κτίτωρ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας τῆς Βοηθείας, δέν ἔγραψε ἰδιοχείρως τίποτε. Ὡστόσο, ἦταν γνωστές οἱ διδασχές του, μέ τό πρᾶο ὕφος του καί μέ τόν λιτό του λόγο. Οἱ διδασχές αὐτές ἦταν εἴτε ὁμίλιες κατά τήν θεία Λειτουργία εἴτε σέ συνάξεις μοναχῶν ἐπ' εὐκαιρία ἑορτῶν ἢ ἄλλων θρησκευτικῶν γεγονότων. Οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Ἁγίου καταγράφηκαν καί φυλάσσονται στήν Μονή χάριθ στήν Ἱγουμένη Βρυαῖνη, ἡ οποία εἶχε τήν πρόνοια, ὅταν ὠμιλοῦσε ὁ Ἅγιος, νά κρατᾶ σημειώσεις.

Ἐνας ἀπό τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου, τόν ὁποῖο ἐκφώνησε τήν 9η Ἰουνίου τοῦ 1937, καί ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στήν ἀνάγκη στηριξέως τῶν ἐναρέτων ἀνθρώπων, εἶναι ὁ ἀκόλουθος:

“Τά δένδρα πού ἔχουν καρπό χρειάζονται περισσότερο νερό καί ἰδιαίτερη φροντίδα. Τό δένδρο πού ἔχει καρπό ὅλοι τό κυνηγοῦν· γι' αὐτό θέλει πολλή προφύλαξη. Ὅπως ὅλοι κυνηγοῦν τό καρποφόρο δένδρο, ἔτσι καί ὁ ἐνάρετος θέλει πολλή ἐπίβλεψη, διότι τόν κυνηγᾷ ὁ διάβολος περισσότερο. Οἱ δαίμονες προσπαθοῦν νά κλέψουν τόν καρπό τοῦ ἀνθρώπου. Καί σέ ἄλλον φέρουν τήν ὑπερηφάνεια, σέ ἄλλον τήν κενοδοξία, σέ ἄλλον τήν ἀνθρωπαρέσκεια, σέ ἄλλον τόν θυμό, τήν κατάκρισι, τήν καταλαλιά, τό μῖσος, σέ ἄλλον φέρουν τά σαρκικά πάθη καί σέ ἄλλον ἄλλα κακά.

”Διά τοῦτο ἐκεῖνος πού ἔχει καρπό χρειάζεται πολλή ἐπίβλεψη. Πρέπει νά ρίξωμε πολύ νερό γιά νά τόν βοηθήσωμε νά ὠρμάσῃ, καί κατόπιν νά τόν προφυλάξωμε καλά, γιά νά μᾶς τόν κλέψουν. Ἀπό τόν ἀμελεῖ καί ὀκνηρό δέν ἔχει νά βγάλη τίποτε καί γι' αὐτό δέν τόν πολεμεῖ. Ἐνῶ ἐκεῖνον πού ἔχει ὑπακοή, ταπεινῶσι, ἐγκοπή τοῦ θελήματος, ὑπομονή, καρτερία, προθυμία, καλή ζωή, αὐτόν καταπολεμεῖ ὁ διάβολος· καί σε κάποιον φέρει τόν θυμό, διότι καί ὁ θυμός εἶναι μεγάλο ἐμπόδιο στόν ἐνάρετο· ἄλλον τόν βάζει νά κατακρίνη τοὺς ἀμελεῖς, σέ ἄλλον φέρει τήν ζήλεια, καί ὅπως μπορεῖ καταπολεμεῖ τόν καθ' ἓνα, γιά νά τοῦ ρίξῃ τόν καρπό του, νά τοῦ ἐξαφανίσῃ τίς ἀρετές του

”Διά τοῦτο ὁ ἐνάρετος πρέπει νά καταφεύγῃ πάντοτε στόν πνευματικό του πατέρα, γιατί ἐκεῖνος θά τόν ἐνδυναμώσῃ, θά τόν ἐνισχύσῃ, θά τοῦ δώσῃ θάρρος καί θά τόν φυλάξῃ ἀπό τίς παγίδες τῶν δαιμόνων. Πρέπει ὅμως νά ἔχῃ καθαρή ἐξομολόγησι· αὐτός δέν βλέπει τί κάνει, ἀλλά ὁ πνευματικός του βλέπει πού βρίσκεται καί πῶς βαδίζει. Ὅλα αὐτά εἶναι μία ἐπίβλεψη γιά νά συγκρατηθῇ καί νά ὠρμάσῃ ὁ καρπός. Στιγμῇ δέν πρέπει νά λείπῃ ἡ ἐπίβλεψη ἀπό τόν ἐνάρετο.

”Ὁ ἄλλος, ὁ παράκουος δηλαδή, ὁ κατηγορος, ὁ ὑπερήφανος, ὁ μισάδελφος, ὁ φθονερός, αὐτός ἔχει τήν “ἐπίβλεψη” τοῦ διαβόλου καί ποτιζέται μέ τήν δρόσο τῶν θελημάτων καί τῶν παθῶν του. Αὐτό τό δένδρο φέρει μόνο φύλλα καί κλαδιά· καρπό δέν θά βρῆς καθόλου ἐπάνω του· τί ἐπίβλεψη λοιπόν νά τοῦ κάνῃς;

”Πολύ πρέπει νά προσέχωμε καί νά ἀποφεύγωμε ἐκεῖνα πού θά μᾶς ἐμποδίσουν ἀπό τήν βασιλεία τῶν οὐρανῶν”.

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀνθίμου τῆς Χίου τιμᾶται τήν 15ην Φεβρουαρίου

✘ Ὁ ἄνθρωπος πού ἔχει ἐγωισμό δέν ἐλκύει κανέναν. Κι ἂν κάποιον ἐλκύσῃ, αὐτός γρήγορα θ' ἀπομακρυνθῇ. Ὁ πνευματικός σύνδεσμός γίνεται ἄρρηκτος μόνον ὅταν συναντήσῃ παιδικό πνεῦμα, ἀθωότητα καί ἁγιασμό.

✘ Ἡ ἀγάπη πρὸς τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀναγκαῖα γιά τήν ζωὴ τῆς ψυχῆς μας. Ἀγάπη καί πρὸς τά δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, τά ζῶα, τά δένδρα, τά λουλούδια, τά πουλιά καί, πάνω ἀπ' ὅλα, πρὸς τόν ἄνθρωπο.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

✘ Ὅταν κάνῃς τήν προσευχή σου νά θυμᾶσαι τά πάθη σου, τά ἀδύνατα σημεῖα σου. Νά θυμᾶσαι ὅτι ὁ Χριστός μπορεῖ νά σέ συγκρατήσῃ, νά σέ δυναμώσῃ καί θά σέ βοηθήσῃ νά τᾶ νικήσῃς. Καί μὴ φοβᾶσαι, ὁ Χριστός δέν θά σ' ἀφήσῃ. Εἶναι φιλόψυχος καί φιλόανθρωπος.

✘ Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ Θεός σέβεται τήν ἐλευθερία σου. Ἡ σωτηρία σου εἶναι στά χέρια σου. Ὁ Θεός, γιά νά σέ σώσῃ, θέλει νά τό θέλῃς κι εἰσὺ.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουν διαφορές χαρακτήρων. Εἶναι ἐκεῖνοι πού ἔχουν μαλακές ψυχές καί εὐκόλα πείθονται. Εἶναι ὅμως κι ἐκεῖνοι πού ἔχουν σκληρές ψυχές καί δέν υποτάσσονται εὐκόλα. Ἐχουν τόση διαφορὰ ὅση τό βαμβάκι ἀπὸ τό σίδηρο. Τό βαμβάκι θέλει μόνο “ἐπάλειψη” λόγου. Τό σίδηρο θέλει φωτιά καί καμίνι πειρασμῶν γιά νά δουλευθῇ.

† Γέρων Κλεόπας

✘ Σέ κανέναν δέν ἔκανε μεγαλύτερη τιμὴ ὁ Θεός ἀπὸ αὐτὴν πού ἔκανε στόν ἄνθρωπο. Σέ τίποτε... Τίποτε δέν ἐτίμησε ὁ Θεός, ὅσο ἐτίμησε τόν ἄνθρωπο. Τίποτε δέν ἀγάπησε ὁ Θεός, ὅσον ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός ἐγίνε ἀνθρωπος γιά τόν ἄνθρωπο. Ἐλαβε σάρκα ἀνθρώπινη γιά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπο.

✘ Ἡ προσευχή δέν εἶναι κοπιαστικό ἔργο. Εἶναι ἐσωτερικὴ ἐργασία, εἶναι θερμὴ κατάνυξι τῆς ψυχῆς. Χρειάζεται ὅμως ἡ προσευχὴ τήν νηστεία καί τήν ἀγρυπνία. Ἡ νηστεία μαραίνει τά πάθη καί ἡ ἀγρυπνία τά νεκρώνει.

† Γέρων Εὐμένιος

αράντα ημέρες μετά την Γέννησι του Χριστού μας, ή πάναγνη μητέρα Του και ό δικαίος Ίωσήφ ώδήγησαν τό Θείο Βρέφος στά Ίεροσόλυμα, στόν ναό όπου, σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκό νόμο, έπρεπε νά προσφέρουν ώς θυσία μονοχρονίτικο άρνί ή νεοσσό περιστερās.

Τήν στιγμή πού ή Παναγία μας μπήκε στόν ναό μέ τό Θείο Βρέφος στήν άγκαλιά της, ένας θεοσεβής άνθρωπος, ένας σεβάσμιος Γέροντας, ό Συμεών, κοίταξε τό νεογέννητο και άναγνώρισε σ' Αυτό τόν άναμενόμενο Σωτήρα. Έτρεξε πανευτυχής, Τό πήρε στήν άγκαλιά του και άναφώνησε: "Νύν άπολύεις τόν δούλον σου, Δέσποτα, κατά τό ρήμά σου έν ειρήνη, ότι είδον οί όφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου..." (Λουκ. β' 29-30). (Τώρα Θεέ μου, μπορώ νά πεθάνω ειρηνικά, διότι είδαν τά μάτια μου τόν Σωτήρα, όπως μου είχες ύποσχεθί).

Η παρουσία του Γέροντα Συμεών στόν ναό δέν ήταν τυχαία. Είχε πάει εκεί ύστερα από παρακίνηση του Άγίου Πνεύματος. Ήταν άνθρωπος εύλαβής, φωτισμένος, μελετητής των προφητειών για τόν έρχομό του Λυτρωτή. Γνώριζε μάλιστα ότι δέν έπρόκειτο νά πεθάνη πριν νά δη τόν Χριστό.

Ό Συμεών κοίταξε την Παναγία και της είπε για γεγονότα πού θά έπακολουθήσουν: "Ίδου ούτος κείται εις πτωσιν και άνάστασιν πολλών έν τῷ Ίσραήλ και εις σημεϊον άντιλεγόμενον...". (Ό Χριστός θά είναι αιτία πτώσεως

και άναστάσεως πολλών. Όσοι άπιστήσουν θά άπολεσθούν. Όσοι πιστέψουν θά άναστηθούν.

Θά γίνη ό Ίησοϋς σημεϊο άντιλεγόμενον. Άλλοι θά είναι μαζί Του και άλλοι έναντίον Του).

Μίλησε προφητικά ό Συμεών και για τόν πόνο πού θά δοκίμαζε ή Παναγία μας στήν Σταύρωσι του Υιού της. Παρομοιάζει αυτόν τόν μητρικό πόνο μέ χτύπημα από μυτερό ξίφος και λέει: "Και σου δε αυτής την ψυχην διελύσεται ρομφαία...".

Δέν ήταν όμως μόνον ό Συμεών ό εύτυχής θνητός πού είδε τό Θείο Βρέφος. Είναι και ή γερόντισσα Άννα, ή Προφήτισσα, πού ζούσε κοντά στόν ναό. Αντίκρουσε κι αυτή τόν Ίησοϋ μέ άγαλλιασι και δοξολόγησε τόν Θεό, πού έστειλε για λύτρωσι του κόσμου τόν Υιό Του.

Αυτό τό γεγονός της ύπαντήσεως, της ύποδοχής, της συναντήσεως του Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστου από τόν Γέροντα Συμεών γιορτάζει ή Έκκλησία μας κατά την Έορτή της Ύπαπαντής, στις 2 Φεβρουαρίου.

Στις άγιογραφίες της Ύπαπαντής πέντε είναι τά εικονιζόμενα πρόσωπα: τό Θείο Βρέφος, ή Παναγία, ό Γέροντας Συμεών, ή Προφήτισσα Άννα και ό δικαίος Ίωσήφ.

Η Ύπαπαντή του Χριστου άρχισε νά εορτάζεται πριν από τόν 6ο αιώνα. Η εύρύτερη καθιέρωσί της, όμως, έγινε στις άρχές του 6ου αιώνα, επί Ίουστίνου του Α', κατά τόν Γεώργιο Κεδρηνό, ένώ κατά τόν Νικηφόρο Κάλλιστο έγινε επί Ίουστινιανού.

Άν και ή Ύπαπαντή είναι Δεσποτική έορτή, δηλαδή προς τιμήν του Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστου, στις καρδιές των πιστών είναι και θεομητορική. Θεωρείται και ως ήμέρα έορτής της Παναγίας. Άς μή ξεχνάμε ότι πριν από χρόνια, στην Όρθόδοξη πατρίδα μας, ή 2α Φεβρουαρίου, ή ήμέρα της Ύπαπαντής, ήταν αφιερωμένη και στην έορτή της μητέρας. Όμως αυτή ή ταιριαστή - από χριστιανικής άπόψεως - γιορτή της μητέρας άλλαξε δυστυχώς χρονολογικά χάριν της... έναρμονίσεως μέ την Δύσι.

Η Ύπαπαντή στην γλώσσα του λαου έγινε "Παπαντή", "Αποπαντή" και "Πακουή", πού σημαίνει ή Άγία πού άκούει.

Στην Κρήτη ονομάζουν την έορτή και "Παναγία Μυλιαργούσα", επειδή την ήμέρα αυτή άργούν οι μύλοι. Λένε ακόμα. όπως και σε άλλα μέρη της πατρίδας μας, πώς "άν κάνη καλό καιρό της Ύπαπαντής, έχει πολύ χειμώνα πίσω", ή "Καλοκαιριά της Παπαντής, Μαρτιάτικος χειμώνας".

ΤΗΣ

Στην Αιτωλία, στην Κάρπαθο και άλλου οι γεωργοί δέν εργάζονται την ήμέρα αυτή. Φυλάνε την έορτή, γιατί φοβούνται τό χαλάζι.

Προς τιμήν της Ύπαπαντής του Κυρίου ήμών Ίησοϋ Χριστου έχουν γράψει περίφημους λόγους ό Ίερός Χρυσόστομος, ό Γρηγόριος ό Θαυματουργός ό Νεοκαισαρείας, ό Άμφιλόχιος ό Ίκονίου, ό Κύριλλος

Ίεροσολύμων, ό Μεθόδιος Πατάρων και ό Λέων ό σοφός. Άξίζει τέλος νά σημειώσουμε ότι, σύμφωνα

ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

με τά άναγραφόμενα στόν Συναξαριστή, ό Συμεών είχε στην άρχή τίς άμφιβολίες του. Διαβάζοντας την προφητεία του Ήσαϊα ότι μία Παρθένος πρόκειται νά συλλάβη, νά κυοφορήσει και νά γεννήσει τόν Υιό του Θεου, είπε πώς αυτό δέν είναι δυνατό:

- Πώς είναι δυνατόν Παρθένος νά γεννήσει ή πώς είναι δυνατόν Θεός νά γεννηθί;

Τότε αισθάνθηκε ένα άόρατο χέρι νά τόν ραπίζει και άκουσε μία ουράνια φωνή νά του λήη:

- Και θά Τόν ιδής τόν Χριστό και θά Τόν πιάσης μέ τά χέρια σου!

Μετά από αυτό, εύρισκόμενος σε κατάστασι έντάσεως και δυσπιστίας, καθώς βάδιζε δίπλα σ' ένα ποτάμι, έβγαλε τό δαχτυλίδι του, τό πέταξε στό νερό και είπε:

- Έάν είναι αληθινά αυτά, τότε κι εγώ άς βρω τό δαχτυλίδι πού πέταξα.

Και ό Θεός έκανε τό θαύμα Του! Όστερα από λίγο, καθώς συνέχιζε τόν περίπατό του δίπλα στό ποτάμι, ό Συμεών συνάντησε ένα ψαράδικο καίκι. Σταμάτησε κι άγόρασε ένα ψάρι. Όταν γύρισε στό σπίτι του και άρχισε νά τό καθαρίζει, βρήκε στα σπλάγχνα του τό δαχτυλίδι του. Τότε πίστεψε ακράδαντα στό θείο μήνυμα και πρόσμενε μέ άγωνία τόν Λυτρωτή, τόν όποιο κράτησε τελικά στην άγκαλιά του.

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΩΡΑ ΚΑΙ Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Κοντά στο Μοναστήρι όπου μόναζε η Όσια Θεοδώρα ή Πατρικία (εμφανιζόμενη ως μοναχός), υπήρχε μία λίμνη. Στή λίμνη αυτή ζούσε ένας κροκόδειλος, πού κατεσπάραζε άμέσως όποιον άνθρωπο και όποιο ζώο πλησίαζε. Ήταν τόσο επικίνδυνος, πού ό ηγεμόνας τής Άλεξανδρείας Γρηγόριος εγκατέστησε στρατιωτικό φυλάκιο, γιά νά ειδοποιή τούς διαβάτες, νά μήν πλησιάζουν στην λίμνη.

Ό Ηγούμενος τής Μονής, έχοντας πληροφορία γιά τόν ισάγγελο βίο τής Όσίας Θεοδώρας και μέ τήν βεβαιότητα ότι ή Χάρις τήν φρουρούσε, τήν φώναξε μία ήμέρα και τήν διέταξε:

- Άδελφέ Θεόδωρε, πάρε τήν στάμνα και πήγαινε, νά φέρης νερό από τήν λίμνη.

Μόλις πήρε τήν διαταγή ή Όσια, έσπευσε νά τήν εκτελέση, παρ' όλο πού γνώριζε τόν φοβερό κίνδυνο. Αυτό τής επέβαλλε ή αδιάκριτη ύπακοή, πού έκανε στόν Ηγούμενο τής Μονής. Πολλοί προσπάθησαν νά τήν μεταπείσουν, εκείνη όμως επέμενε σταθερά στην ύπακοή της. Γιά τήν Όσια Θεοδώρα ό θάνατος τής ψυχής μέ τήν παρακοή ήταν φοβερώτερος από τόν θάνατο του σώματος στά δόντια του θηρίου.

Κάποιοι, φοβούμενοι αυτό πού θά μπορούσε νά συμβή, τήν ακολούθησαν. Τήν είδαν μέ έκπληξι ν' άνεβαίνει στην ράχη του κροκοδείλου, νά προχωρή έτσι μέσα στην λίμνη, νά γεμίξη τήν στάμνα της στά βαθειά και νά επιστρέψη στην άκρη τής λίμνης!

Μόλις πάτησε στην ξηρά ή Όσια, τό θηρίο πέθανε. Όσοι είχαν παρακολουθήσει τό θαυμαστό γεγονός, διέδωσαν μ' ένθουσιασμό τό αποτέλεσμα τής μέχρι θανάτου ύπακοής και εύχαρίστησαν τόν Θεό γιά τήν σωτηρία τους.

ΤΑ ΘΗΡΙΑ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Όταν ό Πάμφιλος και οι ένδεκα συνοδοί του έπασαν μαρτυρικά υπέρ τής πίστεώς τους, οι δήμιοί τους, κατά διαταγή του άσεβούς διοικητή τους, κράτησαν επί τέσσερεις ήμέρες και νύκτες τά άγια σώματά τους άταφα, γιά νά τούς φάνε τά άγρια και σαρκοβόρα ζώα.

Πρός μεγάλη έκπληξι όλων, όμως, κανένα άγριο ζώο δέν πλησίασε, ούτε θηρίο, ούτε σαρκοβόρο

πουλί, ούτε τσακάλια, ούτε άλεπούδες, τίποτε. Έτσι οι συγγενείς τους παρέλαβαν τά ιερά σώματα των Μαρτύρων άνέπαφα, γιά νά τά περιποιηθούν και νά τά θάψουν.

Ο ΓΑΤΟΣ ΠΟΥ ΣΕΒΟΤΑΝ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ

Ένας ψαρᾶς πήγε κάποτε στόν εύλαβέστατο Παπα-Μηνᾶ τής Σκήτης τής Άγίας Άννης, στό Άγιον Όρος, φρέσκα ψάρια γιά τήν πανήγυρι. Έπειδή ήταν Κυριακή, ό Γέροντας παραξενεύτηκε και ρώτησε τόν ψαρᾶ πότε τά έπιασε.

- Σήμερα τό πρωί, άπάντησε εκείνος. Είναι φρέσκα-φρέσκα!

- Παιδί μου, δέν μπορώ νά τ' αγοράσω, είπε ό Παπα-Μηνᾶς. Είναι άφωρισμένα αυτά τά ψάρια, γιατί τά έπιασες Κυριακή.

Ό ψαρᾶς έδειξε νά άπορη. Δέν μπορούσε νά καταλάβη αυτά πού του έλεγε ό Γέροντας.

- Θέλεις νά βεβαιωθῆς γι' αυτό; τόν ρώτησε ό Παπα-Μηνᾶς, βλέποντας τήν άπορία του. Δῶσε ένα ψάρι στόν γάτο και θά δῆς ότι δέν θά τό φάη.

Πραγματικά, ό γάτος πλησίασε τό ψάρι πού του έρριξε ό ψαρᾶς, τό μύρισε και γύρισε τό κεφάλι του άλλου με άποστροφή.

Σίμωνος μοναχού

Απο
το γερωντικό

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ

ΤΟ "ΣΤΕΦΑΝΙ"
ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ό Άββᾶς Καρίων ώμολογούσε συχνά στους συνασκητάς του πώς είχε κοπιήσει πολύ περισσότερο από τόν γιό του Ζαχαρία στην άσκησι, μά δέν είχε κατορθώσει ακόμα νά φθάση στά μέτρα εκείνου, πού τόν στόλιζαν δύο μεγάλες άρετές: ή ταπεινοφροσύνη και ή σωπή.

Όταν ό Ζαχαρίας ήταν ακόμα πολύ νέος, σχεδόν παιδί, μία νύχτα πού προσευχόταν, έπεσε σέ έκστασι και είδε θεία όπτασία. Τήν άλλη ήμέρα τό φανέρωσε στόν πατέρα του. Εκείνος, όμως, σάν πρακτικός πού ήταν, τόν μάλωσε και τόν αποπήρε, λέγοντάς του πώς όλα αυτά ήταν πλάνη και φαντασία. Άλλά ό νέος εξακολουθούσε νά γίνεται πιό θερμός στην προσευχή και νά δέχεται θείες άποκαλύψεις. Άφου όμως ό πατερας του δέν ήθελε μέ κανένα τρόπο νά τόν ακούση, άποφάσισε νά τά έμπιστευθῆ όλα στόν Άββᾶ Ποιμένα.

Όσοι τόν άκουσε μέ προσοχή και, βλέποντάς τον νά φλέγεται από θεϊκό έρωτα, κατάλαβε πώς τόν είχε επισκεφθῆ ή Χάρις του Άγίου Πνεύματος, αλλά γιά μεγαλύτερη ασφάλεια τόν έστειλε νά συμβουλευθῆ έναν άλλο Γέροντα, πιό έμπειρο σ' αυτά τά ζητήματα. Ό Ζαχαρίας έκανε όπως του είπε ό Άββᾶς Ποιμήν. Δέν πρόλαβε όμως νά εξομολογηθῆ και ό Γέροντας εκείνος "διάβασε" τούς λογισμούς του.

- Σέ έχει επισκεφθῆ ή θεία Χάρις, τέκνον μου, του είπε. Γιά νά παραμείνη στην καρδιά σου, γύρισε πίσω στόν πατέρα σου και νά υποτάσσεσαι ταπεινά σ' αυτόν.

Ό νέος ακολούθησε πιστά τήν υπόδειξι του Άγίου και ώφέληθηκε.

❖❖❖❖❖

Κάποιοι έρμημίτης, πού συνήθιζε νά φορά μόνο έναν τρίχινο μανδύα, πήγε μία φορά νά εξομολογηθῆ στόν Άββᾶ Άμμωνᾶ.

- Αυτό μόνο δέν σέ ώφελει σέ τίποτε, άδελφέ, του είπε ό Γέροντας, δείχνοντάς του τόν τρίχινο μανδύα.

- Μέ βασανίζουν τρεις λογισμοί, Άββᾶ, είπε ό έρμημίτης. Ό ένας μου λέει νά κατοικήσω πολύ βαθειά στην έρημο, ό άλλος νά πάω ξένος κι άγνωστος σέ μακρινό τόπο και ό τρίτος νά κλειστώ στην καλύβα μου, χωρίς νά βλέπω άνθρωπο και νά τρώω κάθε δύο ήμέρες. Τί νά διαλέξω άπ' όλα αυτά;

- Κανένα δέν σέ ώφελει, του άποκρίθηκε ό Γέροντας, άν θές ν' άκούσης τήν συμβουλή μου, μείνε στό κελλί σου, τρώγε λίγο κάθε ήμέρα και κράτα διαρκώς στόν νοῦ και τήν καρδιά σου τά λόγια του τελώνη: "Ό Θεός, ιλάσθητί μοι τῷ άμαρτωλῷ" (Λουκ. ιη', 13). Μόνο μέ τήν ταπεινωσι θά βρῆς σωτηρία. ■

μόνο ή ΜΕΤΑΝΟΙΑ βοηθά

Ο Άγιος Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊράκταρης, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου του 1906, στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης. Οι γονείς του, Λεωνίδας και Ελένη, ήταν εύσεβεις άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο.

Ο μικρός Ευάγγελος ήταν τό τέταρτο παιδί της οικογένειας. Παρακολούθησε μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού και αναγκάστηκε, λόγω της μεγάλης φτώχειας, να πάει στην Χαλκίδα να δουλέψει. Ήταν μόλις επτά χρόνων. Στα δώδεκά του έφυγε κρυφά για τό Άγιον Όρος και στά δεκατέσσερα έγινε μοναχός και μετά από δύο χρόνια μεγάλοςχημος. Στα δεκαεννιά του χρόνια ο Άγιος άρρώστησε πολύ σοβαρά και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει όριστικά τό Άγιον Όρος. Επέστρεψε τότε στην Εύβοια, και εγκαταβίωσε στην Μονή Άγιου Χαλαάμπους Λευκών, όπου έζησε δώδεκα χρόνια και χειροτονήθηκε ιερέας μέ τό όνομα Πορφύριος.

Παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου ο Άγιος Πορφύριος ανέλαβε καθήκοντα έφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών. Έκει έζησε τριάντα τρία χρόνια ανακουφίζοντας τον ανθρώπινο πόνο.

Στις 26 Φεβρουαρίου του 1990 αξιώθηκε να δη τό όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα μέ την θεμελίωση του Καθολικού της Μονής της Μεταμορφώσεως στό Μήλεσι, της όποίας ύπηρεξε ο κτίτωρ.

Πρός τό τέλος της ζωής του, ώστόσο, ή μεγάλη του επιθυμία ήταν να αποσυρθή στό Άγιον Όρος, στά αγαπημένα του Κουσοκαλύβια, όπου μυστικά και άθόρυβα -όπως έζησε- θά παρέδιδε την ψυχή στον Κύριο. Πράγματι τό όσιακό τέλος τον βρήκε στην καλύβη του, στά Κουσοκαλύβια, τό πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991. Τά τελευταία λόγια που άκούστηκαν από τό στόμα του ήταν αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε: “**Ινα ωσιν έν**”.

Η είδηση για την αγιοκατάταξη του τον Νοέμβριο του 2013 χαροποίησε πολύ τους Άγιορείτες Πατέρες,

άλλά και όλα τά πνευματικά παιδιά του.

“**Η** μετάνοια είναι μεγάλη υπόθεση”, έλεγε μία ήμέρα σε κάποιον επισκέπτη του ο Άγιος Πορφύριος. “Δέν έχουμε καταλάβει ότι ο άνθρωπος μέ την μετάνοια μπορεί ν’ αλλάξει την απόφαση του Θεού. Δέν είναι μικρό πράγμα αυτό, να έχη τέτοια δύναμη ο άνθρωπος. Κάνεις κακό; Ο Θεός σου δίνει σκαμπιλάκι. Λές “ήμαρτον”; Σταματά και σου δίνει εύλογίες. Όταν δηλαδή συνέρχεται τό άτακτο παιδί, μετανοεί και τον τύπτει ή συνείδησί του, τότε ο Πατέρας του τό χαϊδεύει μέ αγάπη και τό παρηγορεί.

”Ο ί Ισραηλίτες, επειδή είχαν ξεφύγει από τις έντολές του Θεού, έζησαν την αιχμαλωσία εβδομήντα πέντε

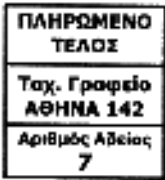
χρόνια. Και τελικά, όταν μετανόησαν, παρουσιάζεται ο βασιλιάς Κύρος, που τολμά να πη κανείς ότι φάνηκε καλύτερος από τους υιούς του Ισραήλ, που είχαν μολύνει τά ιερά. Του άλλαξε τό μυαλό ο Θεός και τον έκανε να πιστεύη σ’ Εκείνον. Έτσι ο Κύρος άφησε τους Ισραηλίτες ελεύθερους, τους έδωσε χρήματα, ξυλεία για τον Ναό, τους έφτιαξε τό τείχος της Ιερουσαλήμ και έδειξε τέτοια καλωσύνη και τέτοια εύλάβεια, που δέν είχαν δείξει -κατά κάποιον τρόπο- ούτε οι Ισραηλίτες. Και όλα αυτά γιατί μετανόησε και άλλαξε ο λαός. Πόσο βοηθάει ή μετάνοια για να εξαφανισθή τό κακό!

”Τά βιβλία των Μακκαβαίων να τά διαβάσετε όλα. Είναι πολύ δυνατά. Τι διαταγή είχε δώσει ο βασιλιάς; Να καταπατήσουν οι ελέφαντες τους Ισραηλίτες! Πήγαν οι άλλοι, έτοιμάσαν την τελετή, πόψαν πεντακόσιους ελέφαντες μέ δυνατό κρασί, για να τους εξαγριώσουν, και περιμέναν τον βασιλιά να παρουσιαθώ. Αλλά ο βασιλιάς είχε μετανοιώσει. Πηγαίνει κάποιος να τον ειδοποιήση: “Βασιλιά, του λέει, “σε περιμένουμε. Τά έχουμε όλα έτοιμα: τους ελέφαντες, τους Ιουδαίους, τους καλεσμένους”. “Ποιός σας είπε να κάνετε τέτοιο πράγμα;”, άρχισε να φωνάζη ο βασιλιάς, που αισθανόταν τύψεις για την διαταγή που είχε δώσει. “Όλη ή βάσι εκεί είναι: Να μετανόηση ο κόσμος.”

Πρός τιμήν του Άγιου Πορφυρίου του Κουσοκαλυβίτου, θά δημοσιεύουμε στην σελίδα αυτή, για λίγο καιρό, ιστορίες από την ζωή του Άγιου.

Αθωνική www.athoniki-politeia.gr
πολιτεία
 ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ της ΘΕΟΤΟΚΟΥ
 ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
 ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
 ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
 ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
 ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
 Ύπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
 Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
 ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~ **κωδ. ταχ. 2777**

Κύριε Ίησοϋ Χριστέ, έλέησόν με